

Ο Λόγος ντύθηκε τη σάρκα μας για όλους τους ανθρώπους (Πρωτοπρ. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1YdQyV9>]

9. Οι επιπτώσεις της Ενανθρώπισης του Λόγου

Όπως η αμαρτία του Αδάμ είχε πανανθρώπινες επιπτώσεις, έτσι και τα πάθη και οι αμαρτίες των ανθρώπων ταλανίζουν την ανθρωπότητα και έχουν κοσμικές διαστάσεις, διδάσκει ο Αρχιμ. Σωφρόνιος[47]. Ο Αδάμ αναζήτησε την αιώνια ζωή κόβοντας το δεσμό με τον δημιουργό του. Ο Χριστός, ανέβηκε στο Γολγοθά και διάλεξε τον οδυνηρότερο θάνατο, για να εξαλείψει την κατάρα αυτή. Δε σταυρώθηκε όμως μόνο για τους πιστούς, αλλά για όλους τους ανθρώπους, από τον Αδάμ ως τον τελευταίο που θα γεννηθεί από γυναίκα.

Ο περιορισμός του προσώπου του Χριστού στο επίπεδο των εθνοτήτων αποτελεί μεγάλη έκπτωση. Με τον τρόπο αυτό ανοίγει ο δρόμος προς το μίσος ανάμεσα στα έθνη, προς την έχθρα των κοινωνικών ομάδων. Γι αυτό γράφει ο Αρχιμ. Σωφρόνιος: «Δεν γνωρίζω Χριστό Έλληνα, Ρώσο, Άγγλο, Άραβα... ο Χριστός είναι για μένα το παν, το υπερκόσμιο είναι». Όποιος μιμείται τον Χριστό, σημαίνει ότι πάσχει για να θεραπευτεί και να σωθεί ολόκληρη η ανθρωπότητα[48]. Και σε άλλο σημείο τονίζει ότι κάθε μέλος της Εκκλησίας «οφείλει να φθάση εις το πλήρωμα της ομοιώσεως προς τον Χριστόν, μέχρι και της ταυτότητος μετ Αὐτοῦ (κατ ἐνέργειαν βεβαίως, ουχί κατ οὐσίαν), άλλως δεν θα πραγματοποιηθῆ ἡ ενότης της Εκκλησίας καθ ὁμοίωσιν της ενότητος της Αγίας Τριάδος»[49].

Αλλά και οι προσωπικές αρετές προσλαμβάνουν καθολικό και οικουμενικό χαρακτήρα. Αυτό συμβαίνει, όταν πλατυνθεί η συνείδηση του Χριστιανού, όπως ακριβώς του Χριστού που έφερε μέσα του ολόκληρο τον κόσμο[50]. Οικουμενικές διαστάσεις προσλαμβάνει το σύνολο της πνευματικής ζωής, η υπακοή, η μετάνοια, η προσευχή, η αγάπη, αλλά και κάθε αρετή. Στην κοινή ζωή η υπακοή επιτρέπει να κατανοήσουμε την ψυχολογία των άλλων προσώπων. Όταν μάθουμε να ζούμε με ένα πρόσωπο, μαθαίνουμε να ζούμε με εκατομμύρια άλλα που του μοιάζουν. Έτσι σταδιακά εισχωρούμε σε βαθύ πόνο για όλη την ανθρωπότητα. Εάν ο Χριστιανός δεν μπορεί να φέρει μέσα του μια μικρή αδελφότητα, πως θα μπορέσει να αγκαλιάσει, όπως ο Χριστός, το σύνολο της ανθρωπότητας μέσα στο χρόνο και το χώρο[51];

Κατά παρόμοιο τρόπο πρέπει να μάθουμε ότι η μετάνοια δεν αποτελεί ατομική υπόθεση, αφού στη ζωή μας αντανακλάται η κατάσταση όλης της ανθρωπότητας. «Αρχίζουμε να ζούμε τη ζωή μας όπως τη βλέπει ο Θεός, με τρόπο σφαιρικό. Με τη μετάνοιά μας, δε ζούμε μόνο το ατομικό μας δράμα· ζούμε μέσα στον ίδιο τον εαυτό μας την τραγωδία όλου του κόσμου, το δράμα της ιστορίας του από την αρχή του χρόνου»[52].

Με την ασκητική ζωή, που ελκύει τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, μεταμορφώνεται σταδιακά η εκπεσμένη ανθρώπινη φύση και αίρονται οι φυλετικές, κοινωνικές, εθνικές, η άλλες διακρίσεις. Αποκαλύπτεται η ενότητα της ανθρώπινης φύσης. Ο άγιος Μάξιμος περιγράφοντας τις διαστάσεις της τέλει αγάπης και της ασκητικής απάθειας γράφει τα εξής: «Ο τέλειος εν αγάπη και εις άκρον απαθείας ελθών, ουκ επίσταται διαφοράν ιδίου και αλλοτρίου, η ίδιας και αλλοτρίας, η πιστού και απίστου, η δούλου και ελευθέρου, η όλως άρσενος και θηλείας· αλλ ανώτερος της των παθών τυραννίδος γενόμενος, και εις την μίαν φύσιν των ανθρώπων αποβλεπόμενος, πάντας εξ ίσου θεωρεί, και προς πάντας ίσως διάκειται»[53].

[Συνεχίζεται]

[47] Αρχιμ. Σωφρονίου, *Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης*, Έσσεξ Αγγλίας 1995, σ. 38. Του Ιδίου, *Περί πνεύματος και ζωής*, Έσσεξ Αγγλίας 1995, σ. 29.

[48] Αρχιμ. Σωφρονίου, *Περί πνεύματος και ζωής*, σ. 27 κ.ε.

[49] Αρχιμ. Σωφρονίου, *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 174.

[50] Αρχιμ. Σωφρονίου, *Περί πνεύματος και ζωής*, σ. 27.

[51] Βλ. Αρχιμ. Σωφρονίου, *ό.π.*, σ. 73.

[52] Αρχιμ. Σωφρονίου, *ό.π.*, σ. 29-30. Είναι επίσης αξιομνημόνευτες οι εμπειρίες του αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου. «Επί δεκάδας ετών ωδύρετο ο Γέρων Σιλουανός “μέχρι μεγάλων δακρύων”, ίνα γνωρίση οκόσμος τον Θεόν. Δεν αμφέβαλλεν ότι, εάν οι λαοί - εσκέπτετο τους λαούς, φέρων αυτούς εν τη ευκτική ευσπλαγχνία της καρδιάς αυτού - εγνώριζον την αγάπην και την ταπείνωσιν του Θεού, θα εγκατέλειπον ομοίως προς τον Απόστολον Παύλον ως σκύβαλα (βλ. Φιλ. γ 7-8), ως παιδίων παίγνια, τα πάθη υπό των οποίων κατέχονται, και θα επεδίωκον ημέρας και νυκτός αυτήν την θείαν ταπείνωσιν και αυτήν τηναγάπην μεθ ὄλων των δυνάμεων της ψυχής αυτών. Και εάν εγίνετο τούτο, θα ήλλασσον το πρόσωπον της γης και τα πεπρωμένα όλων των ανθρώπων, ὅλος δε ο κόσμος θα μετεμορφούτο, ως ο Γέρων ἔλεγεν, “εις μίαν ὥραν”». Αρχιμ. Σωφρονίου, *Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης*, σ. 276-277.

[53] Μαξίμου Ομολογητού, *Κεφάλαια περί αγάπης*, εκατοντάς β, 30, PG 90, 993B.